

PES LAMSÁK A DOCENT H.

Ášter½, 09 Ånor 2016

Kdy¾ nás jednou oba, tedy mne i docenta H., na jedné podzimní procházce protáhl náš milovaný Mufánek oranicí, a¾ jsme oba vypadali jako podzimní snáhuľáci, pardon, blátiváci, (Muf máli toti¾ práv¾ zcela sobeckou chu¾ polakovat s roztomilým zajíkem), prohlásil docent H. nekompromisn¾: Tak ‐ a dost! Musíme ho zařit cviãit!

V pãekladu to znamenalo: Pãihlas se na cviãák a zaoni s drezúrou dãiv, ne¾ nám ten lamsák pãeroste pãTãeba¾e Mufánek bouãliv¾ souhlasil, po prvních lekcích jsem se zaãala obávat, Å¾e jsme s „drezúrou“ pãiliš pozdã. Mufánek toti¾ n¾jak ne a ne pochopit, Å¾e je ãlovãk pánem tvorstva, (ã mu to docent H. pãTãik pãTãileãitosti dãrazn¾ pãipomínal) a na cviãáku Å¾e je foãtem pan cviãitel BuãTãt, jeho¾ pokyny je tãeba brát v BuãTãt vlastn¾ ani moc buãTãt nebyl, ale ãTãikalo se mu tak, protoÅ¾e chodil neustále obalený rãznými filcy a papundekly, vãTãipraven na boj zblízka. ÅEasto se ukázalo, Å¾e dobãTãe dãlá. Na cviãáku se toti¾ v té dob¾ seãla ãTãada neblázn¾, jako jsou dobrmani, belgiãtí ovãáci, rotvajleãTãi a podobní hysterikové, kteãTãi neustále zbãsile jeãí a jsou na poãádání ochotni rozsápat tãeba i samotnou paní starostku. K takové chásce Mufánek nikdy nepatãmil. Kdy¾ máli dobã náladu ‐ a tu máli stále ‐ nechal by se porcovat tupým noãem. Nepãetrãit¾ stínal svou ocasní ãvãe, co mu pãiãlo do cesty, ale tam jeho nebezpeãnost konãila. Dokonce, pokud se mu chtãlo, umãl i bez odmluvy vykonávat povely, jejich¾ výuku pãikazovaly osnovy. Uãivo si dokázal osvojovat bleskov¾, ale do vlastních závaãných rozhodnutí si bohuãel nikdy mluvit nenechal. Jednou se pãihodila podivná vãc. Práv¾ jsme trénovali zacãepãitele, co¾ spoãivalo v tom, Å¾e se jednotliví zbãsilci stãTãidav¾ vrhali na pana cviãitele BuãTãta a s nepãTãitãetnãecko, ãim se obalil. Pan cviãitel BuãTãt je v jejich hysterii vydatn¾ povzbuzoval, dokonce vzal proutek a nejvãtãonãí vzteklouny jím ãcaron;vihal, ãimã¾ je vyprovokoval k jeãon;tã vãtãonãí zbãsilosti. Chválení nebã konce, dokud nepãTãiãcaron;el na ãTãadu Mufánek, který do té chvíle na celou komedii pohlíãel s povýãon;enã ospalý zájmem. Na výzvu bã! Chyã! Sice bããel a chytil, ale kdy¾ se mu pan cviãitel BuãTãt zaãal ãcaron;kubat a cukat, sã dvãkrát ãcaron;avli a posluãnã ho pustil v domnãní, Å¾e to, co dãlá, dãlat nemá. Kdy¾ mu ovãon;em pan BuãTãt znovu vnutil do tlamy vatovaný rukáv, sevãTãel ho sice neochotn¾ v zubech, ale jakmile pan BuãTãt pro vãtãonãí naãon;tvaní a vzteklost mávl po Mufánkovi proutkem, otrávenã rukáv pustil a znechucenã klusal ke mnã pro vysvãtlení. Pan BuãTãt neãon;etãTãmil pohrdáním a urããkami: Je to lemra, sleãno. Ten by vás nechal znásilnit i zamordovat naráz, jen by to fliko ‐ a jeãon;tã by pãTãi tom vrtãl ocasem. Lemra se na mne tázavã dívala a vrtãla ocasem, kdy¾ tu pan cviãitel BuãTãt pãTãikázal: Zkusíme to jinak. Já zaútoãím pãTãím na vás. Nevidãla jsem to, nejlepãonãí nápad. PãTãeci jenom Mufánek byl uã veliký kluk a máli obrovskou sílu. Sice nosil na cviãák obojek propletený ocelovými krouãky, sice jsme ho pãipínali na dvojité vodítko se dvãma karabinami, ale to jen pro pãTãipad, Å¾eã chtãl na cviãáku bavit po svém s nãkterým ze svých psích kamarádã. Jinak chodil venku zcela volnã, dokonce bez obojku. Mimo náãon;dãm a zahradu to byl opravdu moudrý pes a vãdycky vãdãl, jak se chovat. Nikdy se nepral, byl-li napaden slabãim nepãTãitelem ‐ obvyklá zábava sousedovic ãcaron;pice ‐ jen zvedl vysoko hlavu, nonãalantnã uhýbal packami a dãstojnã krãel domã. - Podívejte se, vysvãtli mi situaci pan cviãitel BuãTãt. jdete se psem ‐ a já jako do vás strãím. Strãil do mne. Mufánek zpozornãl. Pan cviãitel BuãTãt do mne strãil jeãon;tã jednou. Mufánkovi v oãích zahoãTãely plaménky, jaké jsem neznala. - Je to lemra, mávl beznadãjnã rukou pan cviãitel BuãTãt a já jsem zaprosila: Radãji toho necháme, ano? JenÅ¾e s tím nemohl pan cviãitel BuãTãt souhlasit. Já, Å¾ jsem dokázal vycviãit kaãdãho psa. Nevím, proč by tenhle balík máli být výjimkou! ‐ Ha! Dupl proti mnã pan cviãitel odkudsi ‐ snad a¾ z hlubin zemã ‐ se ozvalo temné zavrãení. Kdy¾ jsem si vzpomnãla, jak Mufánek svými bílými tesáky rval ze starého kanape cáry popruhã, které by udrãely vola, uleknutã jsem mu nasadila náhubek a zaprosila znovu: Myslím si, Å¾e pro dneãon;ek bylo výcviku dost. Myslím, Å¾e to staãilo. - Staãilo? zasmál se pan BuãTãt popadl prut a mávl jím proti mnã. V tu chvíli se stalo nãco, co nikdo neoãekával, nejménã ovãon;em pan cviãitel BuãTãt Lemra skoãila. Jsem sprintérka, mám rychlé reakce, a tak se mi podaãTãmilo bleskem otoãit dvojité vodítko kolem betonového sloupku. Marnã. Ocelové krouãky z obojku odlétaly, jako by je pãTãesekal mistr ãcaron;aolín, karabiny se rozskoãily, dvojité vodítko bylo na cucky a Mufánek jediným mocným skokem dostihl prchajícího pana cviãitele BuãTãta, aby nekompromisnã skoil do ãcaron;ipkové houãcaron;tiny plné kopãTãiv. Ne¾ jsem Mufánka s nãkolika Nebojsy dostihla, uã staãil náhubkem uãcaron;tãdãTãit panu cviãiteli BuãTãtovi pãkných pár ran na pamãtnou. Jakmile jsem ovãcaron;em svã milovanã ãcaron;tããátko koneãnã chytila za kããi na krku a zaãala ho chlãcholivã drbat mezi uãcaron;ima, zjihl, naposledy varovnã zavrãel a pak uã se bez odporu a se slastným vrnãním, bez obojku i vodítka, pãTãituli k mé ruce. Obdivã pohledy vãon;ech psích cviãencã, vãetnã jeãon;tã nezadaných sleãen, se ani nedají popsat. Myslíte si, Å¾e tím vãon;ecko skonãilo? Neskonãilo. Mufánek máli ve zvyku za horkých dnã chodit se koupat k blízkému rybníku. Nãkdy jsme ho doprovázeli, jindy odbãhl sám a vrátil se vykoupáný. Tolerovali jsme mu to. Husy ani kaãeny nehonil, Åãivãkovi by neublíãil, nikdy si na nãj nikdo nestããoval. Jednou se ovãon;em nevracel podezãTãele dlouho, a tak jsem se za ní vypravila, jako Å¾e se také vykoupu. Nevykoupala. Naskytla se mi zvlãon;tní podívaná. Mufánek bez hnutí sedãl u zdi FoãTãtikovic statku a zíral vzhãru. Kdy¾ jsem se podívala stejným smãrem ‐ ustrnula jsem. Na samã ãon;pã stãTãechy, a¾ u komína, sedãl pan cviãitel BuãTãt a zle se na mne osopil: Sleãno, kde se flákáte!? Ten váãon; hajzlík zahnal na praseã chlívky. Myslel jsem, Å¾e to staãí. Kdepak! Skákal na stãTãechu dva metry vysoko, takovej je to prevít! Pamatováka má jak africké slon, zmetek jeden! Musel jsem teda a¾ sem, ke komínu. Ale sed si dole a ãihá! Uã tu dãTãepím nejmíã dvã hodiny! To si zodpovíte na úãTãadã! A s tímhle pacholkem, ukázal rozãTãeseným prstem doã, mi uã cviãák nikdy nechoãte! Jakmile jsem si vãon;imla jeho kalhot v rozkroku provhlých, hned máli napadlo, Å¾e pan cviãitel BuãTãt nedrãel v klínã u komína nevyvcálanã ãon;tãnã, ale pár pãlitrã piva z blízké hospody. To, Å¾e s tím pacholkem cviãák uã nikdy nepãTãijdu, jsem mu pochopitelnã ochotnã slíbila. Kdy¾ teã náhodou s Mufánkem nãkdy pana cviãitel BuãTãta potkáme, nikdy nás nezdraví. Nevíme, proč. MARCELLA MARBOE Z knihy „Utrpení docenta H.“

